

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένεννινταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρίς ής πλέξη.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαι — άπ' ευθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τά ξένα όμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός ευμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηνύ» άνελλιπη
προς δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξωθέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Έπτά και δέκα Φεβρουαρίου,
μεγάλη σάχλα Βουλευτηρίου.

Πούντος πεντακόσα και σαρανταένα,
για τον Χαμηροστάιν λόγια μαςσημένα.

Ένα παραμύθι άπό τά συνήθη.

Μιά φορά κι' έναν καιρό
σ' ένα κράτος τρομερό
ήταν μια τρανή κοκκώνα,
πού την έλεγαν Κορώνα.

Άνοιτόκαρδη γυναίκα δίχως λύπη και σεκλέτι,
κι' όπου μπάλος και ζειαφέτι
έτρωγ' έπινε κι' έγλέντα
και δέν έπερνε κουβέντα.

Μιάν Άπόκρηχ τρελλή
είχε κέφι πιο πολύ,
και δέν άφησ' ένα μπάλο
κάν μικρούλη καν μεγάλο.

Μά σαν πέρασαν τά γλέντια της τρελλής Άποκρηχ
έβαλε κι' αυτή τά ράσσα σεβαστής καλογρηχ
για να σώση την ψυχή της,
κι' είπε τότε μοναχή της :

«Χόρτασα χορούς έφέτος και με ξένοιαστα μωαλά
είχ' άνάψει σαν την ίσακα,
καιρός είναι να κυττάξω και λιγάκι τά ψηλά
και να γίνω πρώτη θρήσκα.

»Είς ευλάθειαν και πίστιν ή καμπάνα με καλεϊ
κι' ής τρυπώσω 'στο κελλί,
καιρός είναι να προσφέρω και 'στον "Υψιστο θυσία
και να 'δω την Έκκλησία,
και ν' αρχίσω της μετάνοιαις, τά ψαλτήρια και λοιπά,
κάνοντας Μητροπολίτη τον 'δικό μου τον παππά.»

Και 'στη Σύνοδο φωνάζει
όλη πάσο κι' όλη νάζι
ό 'δικός της ρασσοφόρος κι' εκλεκτός Άρχιμανδρίτης
να γενή Μητροπολίτης.

Βγαίνουν μίτραις έμπροστά της, προσκυνούν γονατιστοί
Δεσποτάδες σεβαστοί,
και της λέν «κυρά Κορώνα, τρίαγία κι' Ηγουμένη,
ό,τι πής έσύ θα γένη.

»Συ δεσπόζεις και των ράσσων, συ και φως κι' Άσπόςπερί-
κάθε μίτρας ποιμανούσης, [της
συ μονάχα να προστάξης κι' ής γενή Μητροπολίτης
κι' ό παππά-Μυριανθούσης.»

Τέτοια λέν κι' οι Δεσποτάδες,
της Κορώνας δουλευτάδες,
κι' έναν κι' άλλον ή Κορώνα μυστικά τον καλοπιάνει
και φροντίζει για τά μάτια την άνήξερη να κάνη.

Κ1' άκουμπώντας 'στό ραβδί της τρέχει μέσα 'στό κελλί
κ1' άπ' όπισω λέν πολλοί :
«Ε! κυρά καλογρηούλα με τά ράσσα τά φαρδρά
όλοι 'πήραν μυρωδιά
πώς θα 'βγῇ Μητροπολίτης ό 'δικός σου ό παππας
και την κλάρα που την πᾶς ;»

Κ1' ή γρηούλα δίχως λέξι και μονάχη 'στό κελλί της
ό παππας της περιμένει να γενῇ Μητροπολίτης,
και για τουτον τον παππα
τρώει λάχανα και πράσσα,
και τά χέρια της κτυπά
και χορεύει με τά ράσσα.

Νά σου κ1' ένας 'Αστρονόμος... τίκι τὰκ βαρεῖ με τρόμο...
προσκυνῶ την 'Ηγουμένη... βρε καλῶς τον άστρονόμο.
Είρεις δά, κυρά Κορώννα, πῶς μέε 'στ' ἔλλα μεγαλειά
είναι κ1' 'Αστεροσκοπεῖο, δίχως ὅμως ἐργαλειά,
και δὲν ξέρομε καλά
τί συμβαίνει 'στὰ 'ψηλά.

Κ1' ἔμαθα πῶς ἐβαρέθησθε κάθε φέστα κοσμική
και πῶς τῶριζες 'στην νήστεια και 'στην Καλογερική,
και κυτᾶς τούς οὐρανούς,
που σαστίζει κάθε νους,
και για τουτο περιμένω κ1' από σέ την σεβασμία
ὅτι κάτι θα προσφέρης και για την 'Αστρονομία.

Κ1' ή Καλόγρηα του λείει με χαμόγελο 'στό στόμα,
«με σκλαβόνεις, 'Αστρονόμει, και πολύ με συγκινείς,»
και χαρτί λουστράτο πέρνει και σάν πρώτη γαλαντόμα
τέτοια γράφει 'στους πιστούς της, που τούς λέν ὁμογενείς.

«Μάθετε πῶς 'Αστρονόμων μᾶς χρειάζοντ' ἐργαλειά,
κ1' ἂν τῶν οὐρανῶν ποθῆτε ή μεγάλη Βασιλεία
ν' ἀνοιχθῇ και πρὸς ἡμᾶς
μη φεισθῆτε συνδρομάς.

»Μὴ ξυνίσετε τὰ μοῦτρα, μὴ μᾶς κάνετε χαλάστρα,
δώσετε, παιδιά, παράδες να κυτᾶξωμε και τᾶστρα,
γράψετε και 'στὸν 'Αβέρωφ, που σκορπίζει τον παρᾶ,
και για την 'Αστρονομία να 'ξοδέψῃ 'στά γερά.

Πέστε του πῶς την Κορώννα
μέε 'στῆς ὕλης τον αἰῶνα
την ἐπιάσανε πρεμούραις και για τῆς 'Αστρονομίας,
κ1' ἂν με τόσαις του μεγάλαις και συχναῖς γαλαντομίαις
ἀπομεινῇ καμμιά 'μέρα μέε 'στους δρόμους με ταγάρι,
ἄλλ' ή δόξα του με τᾶστρα και τον ἥλιο θα τρακάρῃ.

»Από 'μένα μη ζητῆτε και για τᾶστρα να 'ξοδεύω,
ἐγὼ μόνο προστατεύω,
και νομίζω πῶς σᾶς φθάνει μία τέτοια προστασία
για να γίνετε θυσία.»

»Η Κορώννα τέτοια γράφει, και σηκώνοντας την μύτη
πάει 'στ' 'Αστεροσκοπεῖο και κυτᾶ την 'Αφροδίτη,
βλέπει Κρόνους, Γαλαξίας, και τῶν ἄστρων τὸ λεφούσι,
μα καθόλου δὲν κλαλάει
και τον γείτονα μας 'Αρη...
μήτε θέλει τὸνομά του τὸ χασάπικο ν' ἀκούσῃ.

Κ1' ἐκεῖ μ' ἐνδιαφέρον
περὶ χρυσῶν ἀστέρων
'ρωτᾷ τον Αἰγινήτη,
μα με τὸ τηλεσκόπιο
και τον παππα Προκόπιο
κυτᾶ Μητροπολίτη,
και λείει κάθε στόμα :
«χαρά 'στην 'Αστρονόμα.»

Κυνήγι τοῦ Μινιδτρου τοῦ κλεινοῦ ἀπὸ σκιὰν Βαρόνου Γερμανοῦ.

Σκουζ.—Μακράν, σκιά τοῦ Γερμανοῦ, και παῦσε να φρονί-
τὰ περασμένα 'πέρασαν, μὴν τάνεμοταράττης. [τη]
Φύγε... δὲν θέλω να σέ 'δῶ... σικτίρ, ἀμακαδόρα
και παίγνιον τοῦ κόσμου...
κακὸς μπελάς μου 'γίνηκες κ1' ἀνάθεμα την ὥρα,
που 'βρέθηκες ἐμπρὸς μου.

»Αν τόξερα πῶς θᾶψηνες 'στά χεῖλη μου τὸ ψάρι
παρόλ ντ' ὄννερ, ζαγάρι,
θα σ' ἄφιναν να ζῆς ἐδῶ να 'δῆς και τούς 'Αγῶνας,
μα δὲν ἐσπούδασα καλά τούς διεθνείς κανόνες,
γιατί κ1' ὁ κάθε ντιστεγκέ κ1' ὁ πρόστυχος χωριάτης
ξέρε πῶς ἤμουν κ1' ἔσομαι παγκιέρης διπλωμάτης.

Δὲν ἔπρεπε, Βαρόνε μου, να κηρυχθῆς ἐχθρός μου,
ἐγὼ γνωρίζω μοναχά που 'βρίσκεται τὸ φράγκο...
μακράν, ἀμείλικτος σκιά, κ1' ἄς μὴ σέ βλέπω 'μπρός μου
καθὼς ὁ Μάκβεθ ἐβλεπε νυχθημερόν τον Βάγκο.

Χωρὶς να θέλω σοῦφταιξα... συχώρεσε τον πταίστη...
ὅπου σταθῶ κ1' ὅπου 'βρεθῶ για σέ ταῦτιά μου τῶνε,
μήτ' ἐκυνήγησ' 'Εριννὺς καμμία τον 'Ορέστη
καθὼς ἐσύ με κυνηγᾷς, ἀμακατζῆ Βαρόνε.

Για σένα μ' ἐλυπήθηκαν και διπλωμάται ξένοι,
για σένα μ' ἐτριγάρισαν και μετημφεισμένοι,
και τόσο φαρμασόνοι
ζητοῦν καλά και σώνει
ν' ἀπαρνηθῶ την πόζα μου την διπλωματική
και ν' ἀσχολοῦμαι μοναχά 'στην Τραπεζίτικῃ.

Για σένα μ' ἐφαρμάκωσαν, για σέν' ἀμακαδόρε
κάπως στραπατσάριστηκε τῆς τέχνης μου τόνόρε,
κ1' οἱ πρόστυχοι τον ἄμπακο μου λέν ὀρθά κοφτά,
μα δὲν ἐξιλεώθηκες ἀκόμη μ' ὅλ' αὐτά,
κ1' ἐμπρὸς σάν καλικάντζαρος μαινόμενος πηδᾷς
κ1' ὅλο τὰ μπαρμπετόνια μου θαρρῶ πῶς μου μαδᾷς.

Συχώρεσέ με, Γερμανέ... θρηνῶ γονυπετῶς...
ἐσύ, μωρέ, κατήντησες για 'μένα μία μόμολα...
σε βλέπω 'μπρός 'στά μάτια μου σάν εἶμαι ξυπνητός
και σάν κοιμοῦμαι μου κουνᾷς τοῦ κρεβατιοῦ τὰ πόμολα.

Κ1' ἐνόμισα για μία στιγμή, Βαρόνε κακομοίρη,
ἀπὸ τὸ τόσο ρέψιμο πῶς 'σύχασα για πάντα,
ὅταν ἐξαίφνης ἀκουσα τῆς 'Ανδρου τον Καίρη
να μου ζητῇ λογαριασμὸ γιατί και πῶς και γιάντα
'ἐκούμισα διὰ νυκτὸς Βαρόνε ἔκκουσιμένο
σάν Βαραββᾶ δεμένο.

Κ1' ἐγὼ τούς 'φώναξα «παιδιά,
κάνεις μη βγάλη τσιμουδιά,
εἶναι καιρός τοῦ Γερμανοῦ να λείψ' ή φασαρία,
και κατ' αὐτάς ἐδιάβασα τον Κέντ, τον Βεκαρία,
τον Βρότ, τον Στόρικ, τον Ταλβότ, και κάθε φαμπαρόνο,
κ1' ἐδ' ἀπὸ τῶσαν γνώσεων μεγάλων καταστάλαγμα
πῶς ἄνικο δὲν ἔκαμα για τουτον τον Βαρόνε
ἂν νύκτα τον ἐξέδωσα σάν ὄψεως συνάλλαγμα.

Ὅχι ἦττον και παράδειγμα κατὰλληλον εὐρήκα...
ἂν ἄποιοι τοῦ βουνοῦ Τσόλιζς σουφρώση μιὰ κατσίκια
δὲν θα συλλάβει' ἐν σπουδῇ
τον κατσικᾶ τον ἀναιδῆ,
ή θα τοῦ 'πῆτε ασοῦφρωσε και τὸ τραγὶ συγχρόνως ;»
κ1' ἔπρεπε τάχα να φερθῇ τὸ κράτος ἀδροφρόνως
σ' ἓναν κοινὸ κακοῦργο
και Χαμμερστάιν μούργο,
και να τοῦ 'ποῦμε «μπουγιουρούμ κ1' ὅ,τι σ' ἀρέσει κάνε ;»
κ1' ἓνας Βαρόνος δὲν 'μπορεῖ κατσικοκλέφτης νάναι ;

Πρὸς τούτοις κ1' ἔγγραφα πολλὰ και βίβλους ἐξεφύλλισα
περὶ τῆς μ α λ α κ ὡ ν σ ε ω ς τῶν σχέσεων μετ' ἄλλων,
ἐμθρόντητοι δ' ἀπέμειναν ὅποταν τούς ὠμίλησα
και περὶ μαλακύνσεως συγχρόνων ἐγκεφάλων.

Ἐπέδειξα κ1' εὐγένειαν ἐκφράσεως και πνεῦμα,
ὁ λόγος μου δ' ὑπόδειγμα θα μείνῃ 'στὸν αἰῶνα,

πλὴν εἰς τοῦ λόγου την φορὰν και τὸ παφλάζον ρεῦμα
σπουδαῖον τῆς Γραμματικῆς ἐξέχασα κανόνα,
κ1' εἶπα πῶς ἔσωσα την γῆν παγκιέρηδων ἐγκρίτων
ἀπὸ τον μέγαν κίνδυνον τῶν ξένων λ ω π ο ὀ τ ω ν.

»Ὁ δὲ Πετρίδης ὁμοιος με μαῦρον ἀγριόλυκον
τῆς γενικῆς πληθυντικῆς ἀκούσας τὸ σακάτικον,
ὀλίγου δεῖν 'στους Γερμανοὺς μ' ἐξέδιδεν ὡς σόλοικον
και παντελῶς 'Ανάττικον.

Αὐτὰ τούς εἶπα, Γερμανέ, και τώρα πιά βουβάσου,
κ1' ἂν μ' ἐράτοῦν για τὰ χαρτιά και τὰς ἀποσκευᾶς σου,
ἐγὼ τούς λέγω «βρε παιδιά και φαρμασῶνων σπείρα,
σᾶς βεβαίῳ πῶς τίποτα δὲν ἄφης' ἐδῶ πέρα,
πῶς μήτε τὸ δοχεῖον του ἐκεῖνο δὲν ἐπῆρα
και μήτε 'στά σερβίτσια μου δὲν τόχω για σουπέρα.

Κ1' ἂν εἰς τούς λόγους ἀπιστῆς, ἀγέλη μαῦρων λύκων,
ἐλάτε μίαν ἔρευναν να κάμετε κατ' οἶκον,
κ1' ἂν εὐρετῇ 'στό σπῆτι μου τὸ ντιστεγκέ τουκάλι,
σᾶς τὸ χαρίζω, πάρτε το, κ1' ἄς σᾶς γενῇ χαλάλι.

Μὰ να και πάλιν ή σκιά, φοικῶδης μ' ἀτενίζει
και τέτοια ξεφωνίζει :

«Πάντα ἔμπρὸς θὰ μὲ θωρῆς,
θὰ σὲ πέρνω ἑστὸ κοντό,
κι' ἂν φορῆς καὶ δὲν φορῆς
τοῦ Μινίστρου τρικαντὸ
Χαμμερστάιν θὰ μυρίζῃς.

»Ευπνητός, μὰ καὶ καθ' ὕπνον,
ἄνευ καὶ μετὰ στολῆς,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τόσων δειπνῶν
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς Βουλῆς
τὴν σκιάν μου θ' ἀντικρύζῃς.»

Φύγε... μὴ μοῦ κάνῃς νεῦμα,
μὴ μὲ πέρνῃς ἀπ' ὀπίσω...
ἴστῃς ζωῆς αὐτῆς τὸ ρεῦμα
διατὶ νὰ σ' ἀπαντήσω;
διατὶ νὰ λθῇς ἐδῶ;...
χάσου μὴ σὲ ξαναἰδῶ.

Μάννα μου, πῶς μὲ κυττᾷ!...
μ' ἔσπασαν ἑσῆς ἐρωτήσεις,
ὁ Καίρης μ' ἐρωτᾷ
κι' ὁ Φιλάρετος ἐπίσης,
ἀλλ' ἀκούω καὶ τὸν Στάην
νὰ μιλᾷ γιὰ Χαμμερστάιν.

Ἀμάν, σταθῆτε μιὰ στιγμή... μοῦ φεύγει τὸ καπέλο...
ἐπιθυμῶ παρηγοριὰ καὶ σωτηρία νᾶβρω,
κι' οὔτε κανέναν Ἀετὸ τοῦ Χοεντζόλλερν θέλω
κἂν κόκκινο, κἂν πράσινο, κἂν κίτρινο, κἂν μαῦρο.

Ἐγὼ καὶ δίχως ἄετους ἐπέταξα ἴψηλά,
πετῶ καὶ μέσα ἑστὴν Αὐλὴ καὶ μέσ' ἑστὸ Παρλαμέντο,
κι' ἂν εἴμεθα μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοδωρὸς καλὰ
ἔμπορῶ νὰ φθάσω ἑστουράνου τὸ τρίτο παρτιμέντο.

Πάψε, Καίρη, νὰ ῥωτᾷς τὸν κύρ Σουζὲ μὲ πίκρα
γιὰ ξέναις μαλαγάναις...
κρίμα ἑστῆς Ἀνδρου τὸ νησί, ποῦ βγάζει πρώτης σῦκα
καὶ τόσαις παραμάνναις.

Νισάφι πιά γιὰ τὸ Θεὸ κι' ἂς ἔλθωμε ἑστὰ πρῶτα,
μουντζώσετε τὸν Γερμανὸ τὸν παληολωποδύτη,
κι' ἀφήσετέ μ' ἐλεύθερον νὰ στείλω μία νότα
ἑστὸν σύμμαχό μας τὸν Χαμίτ γιὰ τὴν φτωχὴ τὴν Κρήτη.

Ὡ Πάππα Κορδονάραγα καὶ Θεοδωρὸς μεγάλε,
γιὰ τὸν Μινίστρο τὸν Σκουζὲ συχωροχάρτι βγάλε,
κι' ἂν δωρεάν μ' ἐμίσησαν καμπόσοι Κορδονάτοι
εἰπέ τους, σὲ παρακαλῶ, ν' ἀφήσουν τὸ γεινάτι,
νὰ λείψουν τόσα βᾶσανα κι' ἀτέλειωτα μαρτύρια,
κι' ἀπ' ὅλους σήμερ' ἂς δεχθῶ θερμὰ συγχαρητήρια.

Ἐγὼ χοροὺς σᾶς ἔδωσα καὶ μὲ τὸ παρκαπάνω...
ἀδελφίκα συχωράτε με, καὶ δὲν τὸ ξανακάνω,
εἰς δὲ τὸ μέλλον πρὸς τιμὴν τῶν Χ α β ι α ρ ο χ α ν ῖ τ ω ν
κι' ὅλων τῶν δ ι π λ ω μ ᾶ τ ω ν
ἐκδότης ἂς μὴ λέγωμαι Βαρόνων λ ω π ο δ ὶ τ ω ν,
ἀλλὰ συναλλαγματῶν.

Ἐρι πάλ' ἡ Μπουμπουλίνα μὲ τὰ λουῖσα της ἐκεῖνα.

Καὶ πειράζουν τῶν Ναυτικῶν τὸν χερσαῖο Νικολό:
ἴπες μας γιὰ τὴν «Μπουμπουλίνα», πρὶν τὴν ρίξουν ἑστὴν...

Καὶ ἑστὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
ἀπαντᾷ ὁ Νικολῆς:

«Ἐχει γίνεαι μιὰ χαρά,
μὰ ἔωδέψαμε παρᾶ,

κι' ἑκατὸ χιλιάδες πᾶνε σ' ἑνα μέρος της καὶ μόνο,
ἀλλ' ἂς γίνουμε θυσία κι' ἄλλα τόσα γιὰ τὸν Θρόνο.

«Πρέπει νάχῃ μεγαλειὰ

κι' ἡ ἑδική μας Βασιλεία,

κι' ἂν εἰς χρόνους περασμένους, ποῦ κανεῖς δὲν τοὺς ξεχνᾷ,
ποῦ κατεῖχε τὸ Κορδόνι στυγεράς νηστείας φρίκη,
θὰ ἔξφωνίξῃ πῶς εἶναι ἀσυνείδητος δαπάνη
ἂν τὴν ἔβλεπα καὶ μέσα σὲ ψαράδικο καίκι,
τώρα λέγω πῶς τῆς πρέπει μὲ βατσέλα ξακουστὰ
τὴν ἀξιοπρέπειά της ὅσο πέρνει νὰ βαστᾷ.»

Καλὲ βέβαια... τί λόγος!... ἀνταπάντησαν πολλοί,
ἴπες μας κι' ἄλλα, Νικολῆ.

Νὰ καιρὸς γιὰ Βασιλείων πολυδάπανα καπρίτσα,
νὰ καιρὸς νὰ βάλῃ τώρα φερετζὲ κι' ἡ Ζαφειρίτσα,
νὰ καιρὸς κι' ἡ Βασιλεία πρὶν ποζάτῃ νὰ γενῇ,
νὰ καιρὸς κι' ὁ Βασιλεὺς μας ἑστὰ ταξείδια νὰ φανῇ
Χοεντζόλλερν Γουλιέλμος, Αὐτοκράτωρ, Καίσαρ, Τσάρος,
καὶ σὰν τούτους νάχῃ κύρος, καὶ σὰν τούτους νάχῃ βάρος.

Κι' ἂν βλακέντιος κανένας σαστισμένος ἐρωτᾷ:
«ποῖος αὐτὸς ποῦ ταξιδεύει μὲ παλάτια κινητὰ;»
ν' ἀπαντοῦν οἱ δανεισταὶ μας κι' ἄλλοι ξένοι φαρμακῶν
«Βασιλεὺς μεγάλου κράτους, ποῦ χρωστᾷ καὶ δὲν πληρώνει.

Ὅμως ἔτυχε ν' ἀκούσῃ κι' ὁ ζευζέκης Φασουλῆς
τὰ λεχθέντ' ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Κορδόνας τῆς Βουλῆς,
καὶ ἑστὸ σπῆτι του τραβῶντας πότε πότε μὲ φωνὴ
ἑτραγουδοῦσε σιγανή:

«Ὅλα τᾶρμεν' ἀρμενίζουμ δίχως ἄρμενο γερό
κι' ἡ καὶ μὲν' ἡ Μπουμπουλίνα μὲ χρυσάφι λαγαρό,
κι' ἀπομένει τὸ Κουβέρνο γιὰ τὰ λουῖσα της χρεώστης...
ὥχου, μάννα, πῶς μυρίζῃ ὁ χρυσὸς ἀπόπατός της.»

Τὴν αὐρίον τὰ ἑκλεκτὰ θὰ ἔβγουν μυθιστορήματα,
ποῦ κι' ἄλλοι ἐξεδίδοντο εἰκονογραφημένα,
καθ' ὅλα τελειότατα, σωστὰ καλλιτεχνήματα,
κι' ἔκαναν τέτοια πούλησι, ὅπου δὲν εἶμεν ἑνα.
Θὰ περιέχουν σήμερὰ σελίδας δεκαῆξι,
ὁ χάρτης δὲ κι' ὁ τύπος τῶν ποιότητος καλλίστους,
τὸ δὲ κοινὸν ὡς ἄλλοτε προθύμως θὰ συντρέξῃ...
Γραφεῖον πέντε ἀριθμοῦ, εἰς τὴν ὁδὸν Φωκίωνος.

Ἐστὸ Ἀντωνάδου τρέξετε τὸ θαυμαστὸν κούρειον,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδόν, ἑστὸ θέατρον τοῦ Τάχα,
ποῦ λέγεται τὸ κάλλιστον ἐκ τῶν κομμωτηρίων
καὶ σαπουνάδας πώποτε δὲν σᾶς προσβάλλει βόγα.
Ἐκεῖ κολώνια ντιστεγχε, τὸ πᾶν κομψὸν κι' εὐώδες,
ἐκεῖ ρουσὸν ἀλάνθαστον κι' ἀντιπιτυριώδες,
ἐκεῖ καὶ κόψιμο μαλλίων καὶ ξούρισμα φτηνὸ,
κι' ὅλοι κούρειο σήμερὰ τὸ λέν Παριτινὸ.